

Arrest

nr. 208 528 van 31 augustus 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Jules Cerexhe 82
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat N. EL JANATI, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 23 november 2016 toe op het Belgische grondgebied en diende op 7 december 2016 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 5 april 2017 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

1.3. Op 11 december 2017 maakte de gemachtigde van de staatssecretaris verzoekers asielaanvraag over aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.4. De commissaris-generaal trof op 26 januari 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sjjiitische Arabier afkomstig uit Nasseryia in Zuid-Irak. U bent in 1960 geboren in het dorpje Batha nabij Nasseryia. U bent nooit naar school gegaan en kan dus niet lezen of schrijven. Als kind hielp u uw vader bij het hoeden van zijn kamelen. Omstreeks 1984 zou u samen met uw ouders naar het centrum van de stad Nasseryia zijn verhuisd. Omstreeks 1991 zou uw vader om het leven gekomen zijn. U zou hierna besloten hebben om niet langer voor de kamelen te zorgen, aangezien u dan veel tijd van huis zou zijn en u dan niet langer voor uw zieke moeder kon zorgen. In deze periode bent u beginnen werken als taxichauffeur. In 1994 bent u gehuwd met M.(...)a. Jullie hebben samen drie kinderen: H.(...), S.(...) en J.(...). Jullie hebben ook de zorg en de opvoeding van uw nichtje Z.(...) op jullie genomen aangezien de moeder van Z.(...) ziek was en de opvoeding niet op zich kon nemen.

Vanaf 2007 bent u beginnen werken als veiligheidsagent voor het Brits bedrijf 'al zeitun', dat de veiligheid garandeerde in de olieraffinaderijen in het zuiden van Irak. Vanaf 2011 werkte u onder het Amerikaans bedrijf al Taaz. U bleef op dezelfde plaats tewerk gesteld en onder dezelfde voorwaarden. U werd te werk gesteld in Romaila, in al Wasit en ook soms in andere plaatsen in de provincie Thi Qar. U verdiende maandelijks ongeveer 1200 dollar.

Op 15 oktober 2013 werd u door een aantal leden van de sjjiitische organisatie Hezbollah opgebeld terwijl u zich op uw werk bevond. Ze zouden u gevraagd hebben of u naar hun kantoor kon komen. U zou niet op hun voorstel zijn ingegaan. Op 20 december 2013 zouden ze bij u thuis zijn langsgekomen en met uw echtgenote gesproken hebben. Uw echtgenote zou u daarop hebben opgebeld op uw werk om u te zeggen dat zij hadden gevraagd om u bij hen aan te melden. Toen u een tijd later terug naar huis was gekomen van uw werk, zou u opnieuw niet naar hun kantoor zijn gegaan. De dag vóór u terug naar uw werk vertrok, zouden ze u thuis hebben opgezocht. Men zou u een tas vol met dollars hebben laten zien en u gevraagd hebben om informatie over uw Britse baas, een zekere K.(...), aan hen door te geven, meer bepaald over in welke richting hij binnenkort zou reizen. U zou onmiddellijk hebben laten weten dat u niet op hun voorstel wenste in te gaan, waarna u door hen zou beledigd zijn als verrader en spion aangezien u samenwerkt met de vreemdelingen die Irak bezetten. Men zou u, uw kinderen en uw broer met de dood hebben bedreigd. In de periode die volgde, zou u niet meer thuis zijn gekomen van uw werk. In deze zelfde periode werd uw zoon H.(...) regelmatig lastig gevallen door gemaskerde mannen in auto's van het merk BMW of chevrolet. Omstreeks 20 december 2015 zou u een aantal keren contact hebben opgenomen met de sheikh van uw stam om te bemiddelen in verband met uw probleem. Zijn zoon was een belangrijk leidinggevend figuur bij Hezbollah. De sheikh zou u duidelijk hebben gemaakt dat u met Hezbollah diende samen te werken, zoniet zouden u, uw gezin en uw broer met de dood worden bedreigd, uit de stam verstoten en vervolgens vogelvrij verklaard worden. De sheikh zou u ook als een verrader hebben beschouwd aangezien u samenwerkte met de Amerikanen en de Britten. U zou uw problemen hebben aangekaart bij uw werkgever en meer bepaald bij K.(...), de directeur van het bedrijf met wie u een erg goed contact had. Deze zou u gezegd hebben dat hij uw veiligheid niet kon garanderen. Hij zou u aangeraden hebben het land te verlaten. U contacteerde een smokkelaar die voor u een Italiaans visum regelde. Op 15 oktober 2016 zou u via een vriend van u, een zekere D.(...) A.(...), een kopie van een verstotingsdocument hebben ontvangen. In dit document was geschreven dat u, uw kinderen en uw broer A.(...) uit de stam worden verstoten en ook dat jullie bloed mag worden vergoten. Op 22 november 2016 reisde u vanuit de luchthaven via Doha naar de luchthaven van Milaan. Vervolgens reisde u vanuit Italië met het vliegtuig verder naar België, waar u op 23 november 2016 aankwam. Op 7 december 2016 vroeg u asiel aan in België.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: een kopie van het verstotingsdocument, uw bewijs van nationaliteit, uw identiteitskaart, uw kieskaart, uw rijbewijs, uw woonstkaart, een rijbewijs van de organisatie LPP om in de verschillende raffinaderijen te mogen rijden, kopies van de identiteitsdocumenten van uw drie kinderen, uw echtgenote, uw ouders en uw nichtje Z.(...), kopies van schoolcertificaten van uw zonen H.(...) en S.(...), kopies van de overlijdensakten van uw ouders, kopies van enkele opleidingscertificaten in het kader van uw werk als veiligheidsagent, een kopie van een aanbevelingsbrief van uw werkgever, enkele kopies van uw loonfiches en tenslotte nog een heel aantal kopies van foto's waarbij u bent te zien samen met enkele van uw collega's op uw werk in Irak en kopies van de verschillende werkbadges die u diende te dragen.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

U legde een aantal belangrijke tegenstrijdige verklaringen af in de loop van uw asielprocedure. Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen in grote mate uw algehele geloofwaardigheid.

Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat op 20 december 2013 een aantal leden van Hezbollah bij u thuis zijn langsgekomen. Ze zouden u een koffer vol met geld hebben laten zien en van u geëist hebben dat u de directeur van uw bedrijf diende te ontvoeren. U voegde eraan toe dat ze op 15 maart 2014 opnieuw zijn langsgekomen met dezelfde vraag en dat ze deze keer zelfs meer geld aanboden. Vijf dagen later zouden ze nog een keer zijn langsgekomen en gezegd hebben: ofwel aanvaardt u de opdracht, ofwel bent u uw oudste zoon kwijt (zie gehoorverslag DVZ, vraag 6). Op het Commissariaat-generaal daarentegen liet u gans anders optekenen dat op 20 december 2013 leden van Hezbollah met uw echtgenote contact hadden bij u thuis en niet met uzelf aangezien u zich dan op uw werk bevond. Uw echtgenote zou u die dag hebben opgebeld en de boodschap hebben overgebracht dat u zich bij hen op hun kantoor diende aan te melden. U stelde uitdrukkelijk dat er op 20 december 2013 helemaal nog geen sprake was van een zak vol met dollars die ze zouden hebben getoond en van de vraag om K.(...) te ontvoeren is al evenmin sprake.

Vervolgens liet u op het CGVS optekenen dat u ergens begin maart 2014 naar hun bureau bent gegaan. Het is toen dat men u had gevraagd om informatie te geven over uw directeur. Omdat u weigerde op hun voorstel in te gaan, zou men erg kwaad zijn geworden op u. Op het einde van deze vergadering zou één van de leden u gezegd hebben om nog eens goed over hun voorstel na te denken. Deze laatste zou er nog aan toegevoegd hebben om enkele dagen later naar uw huis te komen, wat op 15 maart 2014 effectief is gebeurd. Het is toen dat men u de tas vol met geld heeft laten zien om u te proberen te overtuigen. U werd gevraagd of er op een later moment, dus na 15 maart 2014 nog een contact is geweest tussen uzelf en de leden van Hezbollah waarbij men u dan terug geld zou hebben aangeboden. U ontkende dit ten stelligste, aangezien u na 15 maart besloot om voortaan op uw werk te verblijven en dus niet meer naar huis terug te keren (zie gehoorverslag CGVS, vragen 82-97).

Het is duidelijk dat uw verklaringen voor DVZ en op het CGVS erg tegenstrijdig zijn, niet alleen wat betreft de chronologie ervan, maar ook op inhoudelijk vlak. Voor DVZ verklaarde u duidelijk dat men op twee verschillende momenten over het geld is begonnen. Op het CGVS ontkende u dit ten stelligste. Voor DVZ verklaarde u dat men van u eiste dat u uw directeur zou ontvoeren. Op het CGVS ontkende u dit en verklaarde u dat men u enkel vroeg om informatie te verschaffen over de routes die uw directeur in de toekomst zou volgen. U werd met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd. U ontkende de verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken te hebben afgelegd. U verwees ook naar mogelijke vertaalfouten door de tolk bij DVZ (zie gehoorverslag CGVS, vragen 83 en 98-103). Nochtans zijn uw verklaringen bij DVZ u voorgelezen geweest. Deze zijn overigens erg gedetailleerd, duidelijk en aldus niet voor interpretatie vatbaar.

Deze tegenstrijdigheden ondermijnen uw asielrelaas op fundamentele wijze aangezien ze cruciale elementen betreffen van dit asielrelaas.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder ondermijnd door volgende vaststellingen.

Bij aanvang van het gehoor liet u een foto zien waarop u bent afgebeeld samen met een westers ogende man, over wie u zegt dat deze K.(...) heet, dat hij de Britse nationaliteit heeft en dat hij de directeur is van het bedrijf LPP. U voegde er ook aan toe dat uw vluchtmotieven volledig samenhangen met deze persoon. Het is dan wel erg opmerkelijk dat u niet eens de achternaam kent van deze persoon en bovendien ook niet weet waarvoor de afkorting LPP staat (zie gehoorverslag CGVS, vragen 2-8). Later tijdens het gehoor liet u in dit verband nog opmerken dat u een erg goede band had met K.(...) en dat hij u zelfs 15 000 dollar zou hebben geschonken uit dankbaarheid voor uw bewezen diensten (zie gehoorverslag CGVS, vragen 99 en 127). Deze verklaringen maken het alleen nog meer onbegrijpelijk dat u de hierboven vermelde basisinformatie over uw directeur niet zou weten. Uw argument dat deze informatie doelbewust geheim werd gehouden uit veiligheidsoverwegingen, kan niet overtuigen. Immers zoals uit het administratief dossier blijkt, legt u een aanbevelingsbrief voor getekend door een leidinggevend iemand van uzelf die wel degelijk met naam en familienaam ondertekende. In de marge weze in dit verband nog opgemerkt dat u de voor en de familienaam van deze man niet kende (zie aanbevelingsbrief met daarop aantekeningen, toegevoegd aan het administratief dossier). Wat er ook van zij, het is onbegrijpelijk dat u helemaal vanuit Irak naar België bent gevlucht omwille van problemen die te maken hebben met een zekere K.(...), een leidinggevend persoon met wie u bovendien een erg goede band zou hebben, maar dat u van deze man klaarblijkelijk niet eens zijn achternaam kan geven.

In verband met het verstotingsdocument legde u overigens eveneens weinig overtuigende verklaringen af.

Zo is het bevreemdend dat volgens u A.(...) J.(...), een goede vriend van u, aanwezig was op de vergadering van de stamverantwoordelijken, waarbij werd beslist om u te verstoten, hoewel A.(...) J.(...) zelf niet deel uitmaakt van jullie stam. Hij zou enkel goede contacten hebben met jullie stam. Nog meer bevreemdend is dat A.(...) J.(...) dan klaarblijkelijk in de gelegenheid is geweest om stiekem een foto te

nemen van het verstotingsdocument zodat hij hiervan een kopie aan u kon bezorgen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 109-111). Dit is weinig aannemelijk.

Uit de vertaling van het document blijkt dat uzelf, uw kinderen en uw broer A.(...) uitdrukkelijk zijn vernoemd als de personen op wie het verstotingsdocument betrekking heeft. U werd na de vertaling van het document gevraagd wie er precies werd verstoten volgens dit document. U verwees enkel naar uzelf en uw broer. Vervolgens werd u erop gewezen dat er nog andere personen zijn vermeld in het document. U ontkende dit formeel. Hierna werd u erop gewezen dat ook uw kinderen zijn vermeld. Hierop bevestigde u dat dit wel degelijk klopt. U werd erop gewezen dat u zoniet nog heel formeel ontkende dat er nog andere personen zijn vermeld buiten uzelf en uw broer. U verklaarde hierop dat u niet gestudeerd heeft en dat u dus niet zo goed bent in het geven van correcte antwoorden (zie gehoorverslag CGVS, vraag 112-120). Deze uitleg kan niet overtuigen. Gestudeerd hebben is immers allerminst een noodzakelijke voorwaarde om op dergelijke vragen correct te kunnen antwoorden.

Vervolgens dient nog te worden gewezen op de bevreemdende vaststelling dat uw kinderen en uw broer gewoon in Irak zijn achtergebleven en zelfs niet de moeite hebben genomen om onder te duiken, hoewel ze, althans volgens uw verklaringen, wel degelijk evenzeer het voorwerp uitmaken van een verstoting en vogelvrijverklaring door jullie stamleiders. U werd gevraagd waarom zij niet net als u het land zijn ontvlucht. U antwoordde hierop dat uw kinderen en uw broer gewoon thuis blijven, zelden naar buiten komen en ook dat ze in bescherming worden genomen door een andere sjeikh. U voegde eraan toe dat als je de bescherming geniet van een andere sjeikh, je niet langer hoeft te vrezen voor een verstotingsmaatregel. Op de vraag of u dan niet eveneens de bescherming kon invoeren van die andere sjeikh, antwoordde u dat dit voor u niet mogelijk was, aangezien men u hoe dan ook zou vinden omdat uw werk u verplicht om naar buiten te gaan (zie gehoorverslag CGVS, vragen 121-126). Deze uitleg kan allerminst overtuigen. Uw werk in Irak gaf u bovendien net de mogelijkheid om voor een langere periode in een veilige omgeving te verblijven, namelijk op de werksites van olieraffinaderijen die aan strenge veiligheidsmaatregelen zijn onderworpen.

Omwille van bovenstaande redenen wordt uw asielrelaas ongeloofwaardig geacht.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 18 juli 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS verder teruggedrongen. De impact van de herovering van de steden Ramadi en Fallujah op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en Zuid-Irak in het bijzonder was duidelijk voelbaar. Ook in 2017 is er sprake van een verdere en sterke daling van het geweld in Zuid-Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Thi Qar te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. IS is er niet in geslaagd om de controle over Noord-Babil te verwerven, en het aantal burgerslachtoffers in de provincie Babil nam vanaf 2015 duidelijk af. In 2016 is IS er wel in geslaagd om in drie zware aanslagen te plegen in de provincie. In de periode januari tot juli 2017 is er slechts één zware aanslag gepleegd. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Ook in mei 2017 vonden er twee zware aanslagen plaats in de provincie Basra met een beperkt aantal burgerslachtoffers. Verder wordt er melding gemaakt van tientallen incidenten met vuurwapens. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. . Aanslagen in de provincie Karbala blijven uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdroef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Het offensief dat IS in de zomer van 2014 opzette, bereikte de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al- Muthanna niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS er in 2016 in geslaagd is om een aantal zware aanslagen in Zuid- Irak te plegen, waarbij een beperkt aantal burgerdoden vielen. In 2017 neemt het geweld in Zuid-Irak verder af, en ligt het na zes maanden lager dan om het even welke periode sinds drie jaren. Er zijn slechts drie zware aanslagen gepleegd, met name in de stad Najaf, en de provincies Babil en Basra. Dit is een duidelijke daling in vergelijking met 2016 toen er over het hele jaar gerekend elf zware aanslagen plaatsvonden. Niettegenstaande bij deze aanslagen ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op IS; of (iii) onder controle blijven van IS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat Thi Qar onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in Thi Qar militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Thi Qar niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit Thi Qar niet naar Thi Qar kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Thi Qar en/of Zuid-Irak niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. Deze documenten bevestigen immers enkel uw persoonsgegevens en die van uw familieleden en verder ook het feit dat u als veiligheidsagent heeft gewerkt voor verschillende westerse bedrijven. Deze zaken staan hier niet ter discussie. In verband met het verstotingsdocument dient te worden opgemerkt dat dit een kopie betreft en dat een kopie geen bewijswaarde heeft aangezien de authenticiteit van het origineel ervan niet kan worden nagegaan. Verder kan nog opgemerkt worden dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt dat alle documenten in Irak op eenvoudige wijze tegen betaling kunnen bekomen worden, dat ze met andere woorden in grote mate het voorwerp uitmaken van fraude en corruptie. De weinig overtuigende verklaringen die u aflegde in verband met het verstotingsdocument versterken het vermoeden dat aan deze kopie weinig geloof dient gehecht te worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker wijst erop dat hij ernstige bedreigingen heeft ondergaan in een context van een langdurig gewapend conflict tussen onder andere, het Iraakse leger, al Qaida, IS en verschillende sektarische milities. Verzoeker stelt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn weigering om de sjiiitische militie Hezbollah aan informatie te helpen over een leidinggevende in een Amerikaans bedrijf in Irak. Hij vreest ook de leden van zijn stam omdat hij werd verstoten door de sheikh. Verzoeker overloopt de toepasselijke wetbepalingen en stelt dat onder andere uit de UNHCR *Guidelines*, die hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt, blijkt dat mensen die met de internationale coalitie of met Amerikaanse bedrijven samenwerken doelwit zijn van gewapende milities. Volgens verzoeker worden zijn identiteit, zijn herkomst en zijn tewerkstelling voor het Amerikaanse bedrijf LPP niet betwist. Verzoeker stelt dat hij geen bescherming kan krijgen tegen de bedreiging in geval van terugkeer en hij bijgevolg nood heeft aan internationale bescherming omwille van zijn politieke overtuiging en zijn sjiiitische strekking. Volgens verzoeker zijn er genoeg elementen om zijn vrees voor vervolging als aannemelijk te beschouwen, waarbij hij stelt dat desnoods toepassing moet worden gemaakt van het voordeel van de twijfel en rekening dient te worden gehouden met artikel 48/7 van de vreemdelingenwet. Hij meent dat hij een oprechte inspanning heeft gedaan om zijn asielaanvraag te staven en stelt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend omdat zijn verklaringen te goeder trouw zijn en overeenkomen met de beschikbare informatie.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming haalt verzoeker de vormen van ernstige schade aan uit artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet en verwijst hij naar de artikelen 2 en 3 van het EVRM waarbij hij van mening is dat de commissaris-generaal moet nagaan of er bij terugkeer geen risico bestaat tot schending van deze fundamentele rechten. Verzoeker brengt in herinnering dat hij sjiïet is en voor een Amerikaans bedrijf werkte.

Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, verwijst verzoeker naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaken *Elgafaji* en *Diakité* en stelt dat de situatie in zuid-Irak instabiel is, hoewel minder ernstig dan in andere delen van het land, maar dat er toch sprake is van willekeurig geweld. Verzoeker verwijst naar de 'COI Focus' van juli 2017, waarin grootschalige aanvallen van IS en gevechten tussen milities worden vermeld waarbij veel burgers gedood worden. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de nietigverklaring van de bestreden beslissing om verder onderzoek te voeren naar de veiligheidssituatie in de regio van

herkomst van verzoeker aangezien hij uit de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) afleidt dat steeds de meest recente informatie moet worden gehanteerd.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De weigeringsmotieven van de commissaris-generaal zijn volgens verzoeker onvoldoende draagkrachtig. Hierbij stipt verzoeker vooreerst aan dat het onbetwist is dat hij afkomstig is uit de provincie Nasseriya en dat hij werkte voor het Amerikaanse bedrijf LPP. Hieruit vloeit volgens verzoeker voort dat er een vrees voor vervolging bestaat.

Naar aanleiding van de beweerde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en deze op het Commissariaat-generaal, bevestigt verzoeker zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal volgens dewelke de leden van Hezbollah op 15 maart 2014 naar zijn huis zijn gekomen en hem geld hebben aangeboden en niet in de maand december ervoor. Hij stelt dat de belagers hem informatie vroegen over de verplaatsingen van K., maar niet om hem te ontvoeren, wat volgens verzoeker voortspuit uit een misverstand met de tolk.

Aangaande zijn onwetendheid over de familienaam van zijn baas, bevestigt verzoeker dat hij de naam van de directeur niet kent, maar stelt hij dat dit één van de veiligheidsmaatregelen is. Verzoeker stelt dat hij ook de familienaam van zijn eerdere baas niet kent en dat hij enkel verantwoordelijk was voor de veiligheid en geen toegang had tot meer informatie over de werknemers van het bedrijf.

Waar de commissaris-generaal het bevreemdend vindt dat verzoekers vriend aanwezig was op de vergadering van de stamverantwoordelijken en stiekem een foto kon nemen van het verstotingsdocument, legt verzoeker uit dat zijn vriend in de wijk met de leden van de stam is opgegroeid en geaccepteerd werd als lid van de stam. Verzoeker wist niet dat zijn kinderen op dit document vermeld waren omdat hij niet kon lezen. Hij stelt dat hij niet de bescherming kan genieten van een andere sheikh omdat hij niet de hele tijd op zijn werkplaats kan blijven en zijn familie regelmatig moet kunnen bezoeken.

Verzoeker stelt ook dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus niet deugdelijk is gemotiveerd. Uit de 'COI Focus' blijkt dat de mate van terreur in zuid-Irak lager is dan in andere provincies, maar dat er nog steeds zowel grootschalige aanvallen van IS als gevechten tussen milities plaatsvinden waarbij vele burgers gedood worden. Hierbij vermeldt verzoeker de politieke spanningen tussen de verschillende sjiitische groeperingen en stelt hij dat vooral burgers het slachtoffer worden.

2.2. Nieuwe elementen

De commissaris-generaal diende op 15 juni 2018 een aanvullende nota in waarbij hij de "*COI Focus Irak – Veiligheidssituatie in Zuid-Irak*" van 28 februari 2018 toevoegde.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten

bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, die uitdrukkelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen vermeldt, wordt erop gewezen dat verzoeker in de loop van zijn asielprocedure een aantal belangrijke tegenstrijdige verklaringen aflegde die zijn algehele geloofwaardigheid in belangrijke mate ondermijnen. Zo zou verzoeker aanvankelijk verklaard hebben dat leden van Hezbollah zich op 20 december 2013 en op 15 maart 2014 zich bij hem thuis hadden aangeboden met een koffer vol geld en van hem eisten dat hij de directeur van zijn bedrijf diende te ontvoeren en dat ze vijf dagen later opnieuw waren langsgesproken. Op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoekers dat zijn belagers op 20 december 2013 met zijn echtgenote contact hadden gehad waarna zijn echtgenote de boodschap overbracht dat hij zich op hun kantoor diende aan te bieden. Op het bureau, waar verzoeker zich begin maart 2014 zou hebben aangeboden, zouden ze verzoeker gevraagd hebben om informatie te geven over zijn directeur. Na de weigering zouden ze op 15 maart 2014 bij verzoeker thuis zijn langsgesproken om hem te overtuigen, waarbij verzoeker ten stelligste ontkende dat er nadien nog contact is geweest tussen hem en de leden van Hezbollah. De commissaris-generaal stelde vast dat de verklaringen van verzoeker op fundamentele wijze uiteen lopen.

In de beslissing wordt verder aangestipt dat verzoeker zelf aangaf dat zijn vluchtmotieven verband houden met K., die de Britse nationaliteit heeft en directeur is van het bedrijf LPP, maar dat hij de achternaam van deze persoon niet kent en niet weet waar de afkorting LPP voor staat, hoewel hij beweert dat hij een erg goede band had met K.

De commissaris-generaal is van oordeel dat verzoeker in verband met het neergelegde verstotingsdocument weinig overtuigende verklaringen aflegde. De aanwezigheid van een goede vriend van A.J. op de vergadering van de stamverantwoordelijken waarbij tot de verstoting werd besloten, hoewel hij zelf geen deel uitmaakt van de stam, is bevreemdend. Het is bovendien weinig aannemelijk dat A.J. stiekem een foto zou hebben genomen van het verstotingsdocument zodat hij aan verzoeker een kopie kon bezorgen. Tevens stipt de commissaris-generaal aan dat verzoeker niet goed op de hoogte blijkt te zijn van de precieze inhoud van het document. Het feit dat verzoeker niet gestudeerd heeft, is volgens de commissaris-generaal onvoldoende om zijn onwetendheid hierover te verklaren. Bovendien, zo wordt in de beslissing gesteld, zouden verzoekers kinderen en zijn broer, die nog in Irak zijn achtergebleven, niet de moeite hebben genomen om onder te duiken, hoewel ze ook het voorwerp uitmaken van de verstoting. Naar aanleiding van verzoekers verklaring dat zij in bescherming worden genomen door een andere sheikh, vroeg de commissaris-generaal waarom dit voor verzoeker niet mogelijk was, waarop hij een weinig overtuigende uitleg gaf.

In de beslissing wordt geconcludeerd dat het asielrelaas ongeloofwaardig is.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissing op basis van de beschikbare landeninformatie besloten dat er voor burgers in de zuidelijke provincies van Irak geen reëel risico op ernstige schade bestaat als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Tenslotte wordt inzake de neergelegde documenten door de commissaris-generaal gesteld dat deze de persoonsgegevens van verzoeker bevestigen en het feit dat verzoeker als veiligheidsagent heeft gewerkt voor verschillende westerse bedrijven, hetgeen niet ter discussie staat. Volgens de commissaris-generaal kan de authenticiteit van de kopie van het verstotingsdocument, dat bovendien niet gepaard ging met geloofwaardige verklaringen, niet worden nagegaan en kunnen documenten uit Irak eenvoudig tegen betaling worden verkregen.

2.5.2. Het eerste middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM en het tweede middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 4 en 41 van het Handvest, aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepalingen zou schenden.

2.5.3. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden beide middelen hieronder voor het overige gezamenlijk behandeld.

2.5.4. Een beslissing is strijdig met het redelijkheidsbeginsel indien die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (cf. RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.5.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5.7. Verzoeker voert onder andere de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag. In artikel 48/3, §1, van de vreemdelingenwet wordt bepaald dat *“(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.8. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij vreest vermoord te worden door zijn stam en de politieke partij Hezbollah omdat hij weigerde tegen betaling belangrijke buitenlanders te ontvoeren (AD, stuk 15 (1), Vragenlijst CGVS, 6 december 2017, vragen 4 en 5). Hij verduidelijkte dat hij op 15 oktober 2013 een eerste contact had met Hezbollah en dat ze op 20 december 2013 bij hem thuis kwamen met de eis om meneer K. te ontvoeren waarbij ze een koffer vol geld meebrachten (*Ibid.*, vraag 6). Deze vraag zou op 15 maart 2014 herhaald zijn en er werd nog meer geld aangeboden. Vijf dagen later zouden ze nogmaals teruggekomen zijn en ermee gedreigd hebben dat verzoeker zijn oudste zoon zou verliezen (*Ibid.*). Omwille van die problemen zou verzoeker te rade zijn gegaan bij de stamverantwoordelijken, maar die beschouwden hem als een verrader (*Ibid.*). Verzoeker en zijn gezin voelden zich bedreigd en door de escalatie van de problemen zou hij besloten hebben om het land te verlaten (*Ibid.*) waarna hij op 22 november 2016 met een visum naar Italië reisde (AD, stuk 15 (1), Verklaring DVZ, 20 december 2016, punt 37).

Tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker dat hij op 15 oktober 2013 op zijn werk gebeld werd door Hezbollah en dat hem gevraagd werd om naar hun kantoor te komen, maar dat hij niet op die uitnodiging is ingegaan (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 16 januari 2018, p. 5). Op 20 december 2013 zou Hezbollah zich bij zijn vrouw hebben aangeboden en haar gezegd hebben dat haar man hen diende te contacteren als hij terugkwam van zijn werk (*Ibid.*). Verzoeker stelde dat hij niet gegaan was, maar dat ze hem opnieuw kwamen opzoeken één dag voor hij zou terugkeren naar zijn werk. Hierbij zouden ze hem een tas gevuld met dollars hebben aangeboden in ruil voor het aangeven van de richting waarin hij als bewaker met de verantwoordelijken van het bedrijf zou gaan (*Ibid.*). Het langskomen met de tas, wat volgens hem éénmalig was, situeert verzoeker zowel op 15 maart 2014 als op 25 maart 2014 en hij ontkent dat ze daarna nog zouden zijn langsgekomen (*ibid.*, p. 7). In elk geval zouden ze na zijn weigering om medewerking te verlenen verzoeker en zijn gezin bedreigd hebben en werd zijn oudste zoon geregeld lastig gevallen (*Ibid.*, p. 5). Verzoeker beweerde dat hij zijn zoon de raad gaf om niet te reageren waarna de belagers zich tot de sheikh van de stam zouden hebben gewend (*Ibid.*). Verzoeker zei dat hij dientengevolge, nadat hij was teruggekomen van zijn werk, bij de sheikh werd geroepen en voor de keuze werd gesteld om ofwel mee te werken met Hezbollah ofwel uit de stam verstoten te worden en als een verrader te worden beschouwd (*Ibid.*, p. 5-6).

2.5.9. De Raad stelt vast dat uit de hierboven weergegeven verklaringen over de aanleiding van verzoekers problemen blijkt dat deze op verschillende vlakken sterk uiteenlopen. Zo blijkt dat verzoeker niet enkel wat de chronologie betreft van de bezoeken van de leden van Hezbollah, maar ook met betrekking tot de wijze waarop deze contact met hem zouden hebben gezocht én zelfs aangaande hun precieze vraag én over wie het initiatief om naar de stamverantwoordelijke te stappen, inconsistente

verklaringen aflegde. Omwille van deze weinig consistente verklaringen kon de commissaris-generaal rechtsgeldig concluderen dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is.

2.5.10. In zijn middel lijkt verzoeker de verklaringen, die hij tijdens zijn interview op het Commissariaat-generaal heeft afgelegd, te willen bevestigen. Het bevestigen van één versie volstaat echter geenszins om de talrijke ongerijmdheden op te heffen. De ongestaafde bewering dat zijn belagers op 15 maart 2014 naar zijn huis waren gekomen en hem geld hadden aangeboden, neemt niet weg dat verzoeker initieel had verklaard dat ze op 25 maart reeds een tweede keer langskwamen en, in vergelijking met hun eerste passage, nog meer geld aanboden.

2.5.11. Verzoeker kan helemaal niet worden bijgetreden waar hij poneert dat zijn initiële verklaring dat de leden van Hezbollah hem vroegen om in ruil voor geld een ontvoering te plegen, zou berusten op een misverstand met de tolk. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tot drie maal toe het begrip 'ontvoeren' heeft gebruikt in zijn initiële verklaringen en dat het verslag van zijn verklaringen integraal in het Arabisch aan hem werd voorgelezen (AD, stuk 15 (1), Vragenlijst CGVS, 6 december 2017, vragen 5 en 6). Verzoeker bevestigde zijn verklaringen door middel van zijn handtekening en maakte toen blijkbaar geen opmerking over een misverstand met de tolk.

2.5.12. De Raad merkt op dat verzoeker verklaarde dat hij meneer K. heel erg graag had, zelfs liever dan zijn eigen zonen, en een goede vriendschapsband met hem had (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 16 januari 2018, p. 7). Hij verklaarde ook dat hij "*rescue 1*" was en dat meneer K. nergens naartoe ging zonder hem erbij (*Ibid.*). Het is bijgevolg uiterst bevreemdend dat verzoeker de familienaam van deze man niet zou kennen. Zelfs indien om veiligheidsredenen enkel de voornaam zou worden gebruikt, zou toch mogen verwacht worden dat verzoeker, die blijkbaar als persoonlijke bewaker fungeerde en een erg nauwe band had, meer informatie kon geven. Zijn rechtvaardiging dat de verantwoordelijken om veiligheidsredenen enkel met de voornaam gekend zouden zijn en dat de familienaam niet wordt meegedeeld, wordt door verzoeker zelf ondergraven omdat hij bij de door hem neergelegde '*letter of recommendation*' (AD, stuk 13, Documenten, *letter of recommendation*) verklaarde dat de voornaam van de opleidingsverantwoordelijke, die hij niet kende, om veiligheidsredenen niet zou worden gegeven.

2.5.13. Wat het neergelegde verstotingsdocument (AD, stuk 13, Documenten, 'dreigbrief') betreft, brengt verzoeker niets in tegen de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal dat de neergelegde kopie geen garanties biedt op het vlak van authenticiteit en dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in Irak nagenoeg alle documenten worden vervalst (AD, stuk 14, Landeninformatie, "*COI Focus Irak : Corruptie en documentfraude*", 8 maart 2016, p. 7-8). Bovendien dient te worden opgemerkt dat de verklaring van verzoeker, dat zijn jeugdvriend A. J., die zelf niet tot verzoekers stam behoort, aanwezig was op de vergadering van de stamverantwoordelijken (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 16 januari 2018, p. 8), weinig geloofwaardig overkomt. Gelet op de tribale structuur is het niet ondenkbaar dat verzoekers jeugdvriend geaccepteerd werd binnen zijn stam en kon meegenieten van de geboden bescherming, maar dit verschaft hem nog geen rol binnen de vergadering van de stamverantwoordelijken, laat staan dat hij op deze vergadering in staat zou zijn om stiekem het document te fotograferen. De verklaringen van verzoeker over de wijze waarop hij dit specifieke document, dat in wezen enkel gericht is aan andere stamverantwoordelijken, zou hebben bekomen, kunnen totaal niet overtuigen.

2.5.14. Verzoeker kan zijn analfabetisme niet invoeren om te rechtvaardigen dat hij niet kan aangeven op wie de verstoting betrekking heeft. Er mag immers van verzoeker worden verwacht dat hij, desnoods met behulp van derden, goed geïnformeerd is over de precieze inhoud van de stukken die hij ter adstructie van zijn asielrelaas neerlegt. Uit de vertaling van het document blijkt dat zowel S. R. H. en zijn kinderen als diens broer A. R. H. uit de stam worden verstoten (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 16 januari 2018, punt 112). Verzoeker beweerde echter dat enkel hijzelf en zijn broer verstoten werden (*Ibid.*, p. 9). Bijkomend merkt de Raad op dat uit de vertaling blijkt dat de reden voor de verstoting gelegen zou zijn in de samenwerking van verzoeker en zijn broer met Britse veiligheidsbedrijven en dus blijkbaar niet in de weigering om hand- en spandiensten te verlenen aan Hezbollah. Aangezien verzoeker reeds sinds 2007 voor Britse bedrijven werkt (*Ibid.*, p. 4) en in de verstotingsbrief wordt meegedeeld dat "*geen enkele persoon mag werken met de vreemdelingen of met een bedrijf van hen*", kan niet worden ingezien waarom dit blijkbaar jarenlang werd gedoogd en plots, op 15 oktober 2016, door de sheikhs plots als problematisch werd ervaren en aanleiding zou geven tot de verstoting.

2.5.15. De Raad wenst bovendien te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en

onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). Door toedoen van deze ongeloofwaardigheid voldoet verzoeker geenszins aan de cumulatieve voorwaarden uit artikel 48/6, §4, van de vreemdelingenwet om in aanmerking te komen voor het voordeel van de twijfel en bestaat er evenmin reden om toepassing te maken van het wettelijk vermoeden uit artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

2.5.16. In de bestreden beslissing wordt ook gewezen op verzoekers verklaring dat zijn broer en zijn kinderen zich in Irak kunnen handhaven omdat zij beschermd worden door een andere sheikh (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 16 januari 2018, p. 9). Verzoeker slaagt er niet in om te verduidelijken waarom hij zich niet onder deze bescherming zou kunnen plaatsen. In zijn verzoekschrift werpt hij op dat hij niet de hele tijd op zijn werkplaats kan blijven en zijn familie regelmatig moet kunnen bezoeken, maar deze verzuchtingen lijken niet uit te sluiten dat hij geen gelijkaardige bescherming zou kunnen genieten.

2.5.17. Samen met de commissaris-generaal merkt de Raad op dat verzoekers verwijzingen in zijn middel naar zijn risicoprofiel niet volstaan om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. De door verzoeker aangekondigde *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq”* van 31 mei 2012 werden niet als bijlage bij het verzoekschrift gevoegd. Het loutere gegeven dat verzoekers herkomst uit Nasiriyah in de provincie Thi-Qar in Irak en zijn tewerkstelling als veiligheidsmedewerker voor buitenlandse bedrijven niet worden betwist, ontslaat hem niet van zijn verantwoordelijkheid om aannemelijk te maken dat hij om die reden vervolging dient te vrezen of een reëel risico loopt op ernstige schade. Uit de bespreking van zijn vluchtmotieven is echter gebleken dat hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht zodat hij op grond van zijn profiel niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming. Verzoeker kan in elk geval niet worden bijgetreden waar hij in zijn eerste middel poneert dat hij nood zou hebben aan bescherming omwille van het feit dat hij tot de sjiitische geloofsstrekking behoort. Tijdens het interview had hij immers uitdrukkelijk ontkend dat zijn problemen hiermee te maken hebben (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 16 januari 2018, p. 3). Terloops merkt de Raad met betrekking tot zijn tewerkstelling op dat verzoeker in zijn middel meermaals benadrukt dat hij was tewerkgesteld voor het Amerikaanse bedrijf LPP, terwijl uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij niet eens weet waar deze afkorting voor staat (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 16 januari 2018, p. 2). Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, strekt verzoekers onwetendheid hem niet tot voordeel (*Ibid.*).

2.5.18. De door verzoeker geschonden geachte artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen *grosso modo* inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofdte van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, §§ 28 en 32).

2.5.19. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas komt verzoeker niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling en kan hij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.20. Gelet op de afkomst van verzoeker uit Nasiriyah en zijn profiel als *“burger”*, dient met het oog op de beoordeling van het risico op ernstige schade onder de vorm van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon (...) als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een (...) gewapend conflict”*, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, de actuele veiligheidssituatie in zuid-Irak, en specifiek in de provincie Thi-Qar, onder de loep te worden genomen. Verzoeker beweert in zijn tweede middel dat de situatie in zuid-Irak instabiel is, dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen en dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert niet langer actueel is.

2.5.21. De Raad merkt op dat de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota van 15 juni 2018 de landeninformatie heeft geactualiseerd. Bijgevolg is de Raad in de mogelijkheid om de meest recente landeninformatie te hanteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de zuidelijke provincies in Irak (Babil, Basra, Karbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en Al- Muthanna) zich onder controle bevinden van de Iraakse autoriteiten en, op de provincie Babil na, niet rechtstreeks verwikkeld geraakt waren in het offensief dat door IS vanaf juni 2014 in Centraal-Irak werd ingezet. Het aantal burgerslachtoffers nam vanaf begin 2015 af. Het meeste geweld is geconcentreerd in de provincies Babil en Basra onder de vorm van aanslagen (Aanvullende nota CGVS, *“COI Focus Irak – Veiligheidssituatie Zuid-Irak”*, 28 februari

2018, p. 32). Specifiek met betrekking tot de provincie Thi-Qar wordt onder andere gesteld dat de bevolkingssamenstelling ervoor zorgt dat deze provincie grotendeels gespaard blijven van het sektarische conflict in Irak. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen blijven beperkt tot de stad Nasiriyah. Zo blies op 4 april 2016 een zelfmoordterrorist zich op in een restaurant aan de weg van Nasiriyah naar Bagdad en vallen er veertien doden en zevenentwintig gewonden. Op 14 september 2017 vielen bij een dubbele aanslag in Nasiriyah meer dan tachtig doden.²⁴⁷ De slachtoffers, hoofdzakelijk sjiitische pelgrims, kwamen om wanneer gewapende mannen het vuur openden in een restaurant. Korte tijd later werd een nabijgelegen controlepost van de politie het doelwit van een zelfmoordaanslag met een bomauto. In januari 2018 rapporteerde *Musings on Iraq* geen incidenten in Thi-Qar. Net als in de provincies Karbala en Najaf kenden ook de andere zuidelijke provincies vanaf augustus 2015 een golf van betogingen tegen de wijdverspreide corruptie bij de overheidsdiensten en de falende infrastructuur. Deze verliepen meestal vreedzaam, maar in enkele gevallen is het tot geweld tussen de ordediensten en de betogers gekomen. Uit de landeninformatie, die door verzoeker niet wordt weerlegd, kan niet worden besloten dat er in de provincie Thi-Qar een situatie van willekeurig geweld heerst waardoor er voor burgers een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. In zijn theoretische uiteenzetting maakt verzoeker melding van 'persoonlijke omstandigheden' in het licht van de beoordeling van de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), maar hij voert nergens concrete 'persoonlijke omstandigheden' aan die ertoe zouden leiden dat hij een verhoogd risico zou lopen in zuid-Irak, waar de mate van het willekeurig geweld eerder beperkt is.

2.5.22. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 3 van het EVRM. Er werd evenmin een schending aangetoond van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel.

De twee aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN